

«Στεκόμουν σ' ένα λόφο και είδα το παλιό να πλησιάζει, μα... ερχόταν σαν νέο»

Μπ. Μπρεχτ

Μερικές σκέψεις σχετικά με μια ακόμα «μετωπική δράση»

Γράφει ο **Κώστας Βλάχος**

Η γραμμή των μετώπων που ταλάνισε το κομμουνιστικό κίνημα για πολλές δεκαετίες, στην Λευκάδα εκφράστηκε με πάρα πολλές μορφές, πάντα από τα «πάνω» όπως και σήμερα, παίρνοντας τη μορφή συγκόλλησης γραφειοκρατικών ομάδων ή κοινής εκλογικής καθόδου, ιδιαίτερα στις δημοτικές εκλογές. Έτσι:

- 1. Το 1982 είχαμε κοινό «μέτωπο»** των «δημοκρατικών» δυνάμεων (δηλ. ΠΑΣΟΚ) στο 2ο γύρο
- 2. Το 1986 είχαμε ξανά το ίδιο**, μόνο που χρειάστηκε και η διαγραφή όσων διαφωνούσαν με την απόφαση της ηγεσίας
- 3. Η λογική αυτή οδήγησε το 1989 στον ενιαίο συνασπισμό της «αριστεράς και της προόδου»** που με τη σειρά του οδήγησε στην Κυβέρνηση Τζαννετάκη, αλλά και στις διαγραφές από την τότε ηγεσία του ΚΚΕ, όσων δεν συμφωνούσαν και δεν υπέκυπταν στην «οικουμενική» λαίλαπα. (Αλήθεια ποια είναι σήμερα η άποψη των συναγωνιστών που μετέχουν στη σημερινή Μετωπική Δράση για εκείνη τη περίοδο;)
- 4. Αλισβερίσια και ανταλλαγές** είχαμε και στις εκλογές το 1990 με υπόγειες διαδρομές προς το ΠΑΣΟΚ
- 5. Ακόμη και με το ΔΗΚΚΙ** έγινε «μέτωπο» που κατέληξε σε κοινή υποψηφιότητα στο Δήμο Λευκάδας

6. Τέλος ένας μεγάλος αριθμός οργανώσεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς (πανελλαδικά) **συγκρότησαν μαζί με το ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟ το σημερινό ΣΥΡΙΖΑ**, άλλες πίεζαν σε αυτή τη κατεύθυνση με τη **δημιουργία «πρωτοβουλιών διαλόγου και κοινής δράσης»** με την «αριστερή πτέρυγα» του τότε ΣΥΝ. Αυτή η «μετωπική» πολιτική είτε μας αρέσει είτε όχι μας οδήγησε στη σημερινή κατασυκοφάντηση της αριστεράς από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ.

Τελικά πού οδήγησε η λογική αυτών των μετώπων την οποία και εγώ σκέφτηκα να «υπηρετήσω» κάποια στιγμή; Τι κέρδισε η αριστερά και οι εργαζόμενοι της Λευκάδας; Ποια η πορεία τους και γιατί το σημερινό «μέτωπο» είναι διαφορετικό;

Η «**Μετωπική Δράση**» δεν προέκυψε από παρθενογένεση. Οι δυνάμεις που την απαρτίζουν, είχαν έντονη δράση όλο το προηγούμενο διάστημα, τόσο στους μαζικούς χώρους, όσο και στη διαμόρφωση της σημερινής πολιτικής κατάστασης. Ποια ήταν η στάση των στελεχών της σημερινής ΛΑΕ για την συνεργασία ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ; **Πού ήταν όταν ψηφίζονταν τα μνημόνια; Μήπως τα ψήφισαν παρέα; Ποιος ψήφισε τον Παυλόπουλο για πρόεδρο της Δημοκρατίας;** Ποια είναι η θέση τους για την Ε.Ε. που σήμερα περισσότερο από ποτέ καταργεί κάθε δικαίωμα των εργαζομένων και της νεολαίας και τους οδηγεί στην ανεργία, στη φτώχεια και στην εξαθλίωση;

Από την άλλη οι δυνάμεις του «Εργατικού Αγώνα», **τι στάση κράτησαν στο Εργατικό Κέντρο, στο ΤΑΟΛ, στους εργασιακούς χώρους ώστε να οργανώσουν την πάλη των εργαζομένων, των αγροτών και της νεολαίας και να τους συσπειρώσουν γύρω από το μαζικό κίνημα ενισχύοντας τα σωματεία τους;** Μήπως η λογική της ηγεμονίας και του ελέγχου, αλλά και της **αντιδημοκρατικής πρακτικής** εμπόδιζε την δράση των εργαζομένων ;

Η λογική του «Εργατικού Αγώνα» αποτελεί μια επικαιροποίηση της πολιτικής γραμμής του «αντιμονοπωλιακού-αντιιμπεριαλιστικού-δημοκρατικού μετώπου» η οποία **αποτελεί συνέχεια της γραμμής** του «Ενιαίου Συνασπισμού της Αριστεράς» που δημιούργησε το ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟ ο οποίος μετεξελίχτηκε σε ΣΥΡΙΖΑ . Η αντίληψη αυτή είναι καταστροφική για την μαχόμενη αριστερά και το εργατικό κίνημα. Είναι μια πολιτική λογική της οποίας η μήτρα είναι η περίοδος συμβιβασμού με τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ (1989-1990).

Η **ΑΝΤΑΡΣΥΑ** έχει αποφασίσει στη τελευταία της συνδιάσκεψη ότι θα δώσει τις δυνάμεις της για ένα **πολιτικό αντικαπιταλιστικό μέτωπο**, ακόμη πιο **ευρύ** και ταυτόχρονα σαφώς πιο συνεκτικό, στη βάση ενός μεταβατικού αντικαπιταλιστικού προγράμματος, με άξονα

αναφοράς τα εργατικά και λαϊκά προβλήματα και όχι μια νέα «παναριστερή» δήθεν ενότητα. Η αναβάθμιση του ελπιδοφόρου βήματος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και το άνοιγμα **δρόμων πολιτικής συνεργασίας των ευρύτερων αντικαπιταλιστικών, αντι-ΕΕ και αντιιμπεριαλιστικών δυνάμεων, είναι στην καρδιά αυτής της πρότασης.**

Η στάση απέναντι σε ό,τι ευνόησε την άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ το προηγούμενο διάστημα έχει πολύ μεγάλη σημασία για την πολιτική συνεργασία. Αυτό δεν αποτελεί παρελθοντολογία. Μια νικηφόρα αντεπίθεση του εργατικού κινήματος, απαιτεί μια **βαθύτερη διαφοροποίηση, τακτική και στρατηγική, από τη ρεφορμιστική και διαχειριστική λογική, που τροφοδότησε την άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ.**

Χρειάζεται μια ανατρεπτική πολιτική συνεργασία. Αυτή η πολιτική συνεργασία θα γίνει με **παρέμβαση και αλληλεπίδραση με τις αγωνιζόμενες δυνάμεις του λαού και τα πολιτικά ρεύματα που διαφοροποιούνται από τον ΣΥΡΙΖΑ, το ΚΚΕ, τη παλιά σοσιαλδημοκρατία και όχι η δορυφοροποίηση ή συμμαχία με τα νέα ρεφορμιστικά και αστικοδημοκρατικά ρεύματα που διαμορφώνουν όρους για **ένα νέο ΣΥΡΙΖΑ προσαρμοσμένο στη σημερινά πραγματικότητα, δια μέσου του ηγετικού πυρήνα της ΛΑΕ, στο οποίο η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν πρέπει να βάλει πλάτη.****

Χρειάζεται μια πολιτική συνεργασία που τα μέλη της, οι αγωνιστές που θα την στηρίζουν θα έχουν το πρώτο λόγο με την εξουσία όλη στις συνελεύσεις των μελών και όχι με ομοφωνίες πολιτικών νεκροταφείων των διαφόρων ηγεσιών που τις έχουμε ζήσει και πληρώσει ακριβά.

Θεωρώ ότι η πρόταση της «Μετωπικής δράσης» δεν ανοίγει το δρόμο για ένα **πολιτικό αντικαπιταλιστικό μέτωπο στη Λευκάδα, ακόμη πιο ευρύ και ταυτόχρονα σαφώς πιο συνεκτικό, στη βάση ενός μεταβατικού αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει διατυπώσει δημόσια πρόταση πολιτικής συνεργασίας και με βάση αυτή πρέπει να πορευτεί το επόμενο διάστημα με κριτήριο τη ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού – λαϊκού κινήματος και τη δημιουργία μιας ισχυρής αντικαπιταλιστικής αριστεράς (σε πανελλαδικό αλλά και σε τοπικό επίπεδο) πραγματικού αντίπαλου δέους στην επίθεση του κεφαλαίου σε βάρος του λαού και των εργαζομένων.**

Τελικά η **από τα πάνω συγκόλληση** και συνεργασία δυνάμεων, ειδικά πριν μια εκλογική μάχη κάθε άλλο παρά νέο είναι και η ιστορία δείχνει ότι δεν έχει μέλλον.

Τα μέτωπα τα φτιάχνει το εργατικό λαϊκό κίνημα στους χώρους δουλειάς, μόρφωσης, στις γειτονιές. Στη πάλη ενάντια στον πόλεμο.

Στην πάλη ενάντια στην ανεργία, την φτώχεια και την εξαθλίωση. Για καλύτερη παιδεία και υγεία. Για εδώ και τώρα ριζική βελτίωση της ζωής της εργατικής τάξης και του λαού.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν πρέπει να δώσει άλλοθι σε κανέναν και **να πάρει ενωτική πρωτοβουλία συσπείρωσης της κοινωνικής και μαχόμενης αριστεράς στη Λευκάδα** η οποία παρακολουθεί αμήχανη τις εξελίξεις αλλά έχει τη δυνατότητα να σηκωθεί και να πάρει την υπόθεση στα χέρια της.

ΚΩΣΤΑΣ ΒΛΑΧΟΣ

ΓΕΩΠΟΝΟΣ

μέλος του ΝΑΡ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ